

C_2021035PL.01003401.xml
1.2.2021

PL

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 35/34

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 12 listopada 2020 r. – DuoDecad Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-596/20)

(2021/C 35/47)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: DuoDecad Kft.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

1)

Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy Rady 2006/112/WE (1) należy interpretować w ten sposób, że spółka korzystająca z licencji know-how – spółka z siedzibą w państwie członkowskim Unii (w postępowaniu głównym – w Portugalii) – nie świadczy usług dostępnych na stronie internetowej na rzecz użytkowników końcowych, w związku z czym nie może być odbiorcą usług wsparcia technicznego w zakresie know-how świadczonej przez podatnika, działającego w charakterze podwykonawcy, z siedzibą w innym państwie członkowskim (w postępowaniu głównym – na Węgrzech), lecz że podatek ów świadczy taki usług na rzecz spółki udzielającej licencji know-how z siedzibą w tym ostatnim państwie członkowskim, w sytuacji gdy spółka korzysta z licencji:

a)

posiadała biura wynajęte w pierwszym państwie członkowskim, infrastrukturę informatyczną i biurową, własny personel i duże doświadczenie w dziedzinie handlu elektronicznego, a także miała walczyć o szerokie stosunki międzynarodowych oraz osobę zarządzającą wykwalifikowaną w dziedzinie handlu elektronicznego;

b)

zdoła zdobyć know-how odzwierciedlające procesy prowadzenia stron internetowych i ich aktualizacje, wyraża opinie w tej kwestii, proponować zmiany w tych procesach i je zatwierdzać;

c)

być odbiorcą usług, które podatnik świadczy na podstawie tego know-how;

d)

otrzymywać regularnie raporty dotyczące usług świadczonych przez podwykonawców (w szczególności dotyczących obrotu na stronach internetowych i płatności dokonywanych z rachunku bankowego);

e)

zarejestrować we własnym imieniu domeny internetowe umożliwiających dostęp do stron internetowych przez Internet;

f)

być wymieniona na stronach internetowych jako dostawca usług;

g)

sama podejmować działania mające na celu utrzymanie popularności stron internetowych;

h)

sama zawiera we własnym imieniu umowy z pracownikami i podwykonawcami niezbędnymi do świadczenia usług (w szczególności z bankami, które oferowały płatności kart bankowych na stronach internetowych, z twórcami dostarczającymi treści dostępne na stronach internetowych oraz z webmasterami promującymi te treści);

i)

posiada kompletny system otrzymywania dochodów ze świadczenia rozpatrywanej usługi na rzecz użytkowników końcowych, taki jak rachunki bankowe, wyłączone i pełne uprawnienie do dysponowania tymi rachunkami, baz danych użytkowników końcowych umożliwiających wystawianie im faktur za świadczenie usług oraz własne oprogramowanie do fakturowania;

j)

wskazywać na stronach internetowych swój siedzibę w pierwszym państwie członkowskim jako fizyczny dział obsługi klienta; oraz

k)

jest spółką niezależną zarówno od spółki udzielającej licencji, jak i węgierskich podwykonawców zajmujących się przeprowadzaniem określonych procesów technicznych opisanych w know-how,

oraz biorąc również pod uwagę, że: i) przedstawione powyżej okoliczności zostały potwierdzone przez odpowiedni organ pierwszego państwa członkowskiego, działający jako organ właściwy do weryfikacji tych obiektywnych i możliwych do sprawdzenia przez osoby trzecie okoliczności; ii) okoliczności, że spółka z innego państwa członkowskiego nie mogła uzyskać dostępu do

dostawcy usług płatniczych zapewniającego otrzymanie płatności kart bankowych na stronie internetowej, w związku z czym spółka mająca siedzibę w tym samym państwie członkowskim nigdy nie świadczyła usług dostępnych na stronach internetowych, ani przed okresem objętym badaniem, ani po nim, stanowiła obiektywną przeszkodę w świadczeniu usług w tym innym państwie członkowskim za pośrednictwem stron internetowych; oraz iii) spółka korzystająca z licencji i jej przedsiębiorstwa powiżane osiągnęły zysk z prowadzenia strony internetowej, który byłby ogólnie wyższy niż różnica wynikająca z zastosowania stawki VAT w pierwszym i drugim państwie członkowskim?

2)

Czy art. 2 ust. 1 lit. c), art. 24 ust. 1 i art. 43 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że spółka udzielająca licencji know-how – spółka z siedzibą w innym państwie członkowskim – świadczy usługi dostępne na stronie internetowej na rzecz użytkowników końcowych, w związku z czym jest odbiorcą usług wsparcia technicznego w zakresie know-how świadczonych przez podatnika, działającego jako podwykonawcę, a podatnik ów nie świadczy takiej usługi na rzecz spółki korzystającej z licencji mającej siedzibę w pierwszym państwie członkowskim, w sytuacji gdy spółka udzielająca licencji:

a)

posiada własne zasoby obejmujące wyjącznie wynajmowane biuro i komputer użytkowany przez osobę zarządzającą tym podmiotem;

b)

zatrudnia jako swoich pracowników jedynie osobę zarządzającą i radcę prawnego, który pracował w niepełnym wymiarze godzin przez kilka godzin tygodniowo;

c)

zawarła jedynie umowy dotyczące rozwoju know-how;

d)

zleciła zarejestrowanie nazw domen, których byłaby właścicielem, przez spółkę korzystającą z licencji we własnym imieniu, zgodnie z zawartą z nią umową;

e)

w żadnym momencie nie występowała jako dostawca rozpatrywanych usług wobec osób trzecich, w szczególności wobec użytkowników końcowych, banków oferujących płatności kart bankowych na stronach internetowych, twórców treści dostępnych na stronach internetowych i webmasterów promujących te treści;

f)

w żadnym momencie nie wystawiała dokumentów potwierdzających dotyczących usług dostępnych na stronach internetowych, z wyjątkiem faktury dotyczącej opłat licencyjnych; oraz

g)

nie posiadała systemu (takiego jak rachunki bankowe i inna infrastruktura) umożliwiającego otrzymywanie dochodów z usług świadczonych za pośrednictwem stron internetowych; oraz biorąc

również pod uwagę, iż zgodnie z wyrokiem z dnia 17 grudnia 2015 r., WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832), fakt, że zarządcy i jedyni udziałowcy spółki udzielającej licencji jest twórcą know-how oraz że ponadto ta sama osoba wywiera wpływ lub sprawuje kontrolę nad rozwojem i nad wykorzystaniem tego know-how i świadczeniem opartych na nim usług, w związku z czym osoba fizyczna będąca zarządcą i właścicielem spółki udzielającej licencji jest również zarządcą lub właścicielem tych spółek handlowych będących podwykonawcami – a zatem spółki skarżące – które współpracują przy świadczeniu usługi jako podwykonawcy na rzecz spółki korzystającej z licencji, wykonując odpowiadające im zadania, nie wydaje się sam w sobie rozstrzygać.

(1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).